

HET GRILLIGE BESTAAN VAN EEN VEELBESPROKEN GENIE

De Neel lijkt buiten competitie, maar schijn bedriegt.

Column
Jos Benders

Jean Nelissen voor een vraaggesprek benaderen, is zo iets als het volbrengen van een geheime missie. Je weet nooit hoe het zal aflopen. Nelissen krijgt per week meerdere verzoeken voor een interview. Het leeuwendeel daarvan wijst hij categorisch af.

Foto's Tonny Strouken

18

Mens & Media

De uitgever van dit blad rekende er op dat het ondergetekende niet zo'n moeite zou hoeven kosten deze nestor van de Nederlandse wieljournalistiek te benaderen. Hij weet dat ik Jean meerdere malen per week spreek en gemiddeld eenmaal per week bezoek. In zijn aversie van interviews, het vak dat hem overigens rijkdom bracht, is hij nu eenmaal zeer hardnekkig.

Dezer dagen bezoek ik de sportjournalist (73) in zijn appartement in Maastricht. Daar leidt hij een teruggetrokken bestaan. Vanuit de hectiek van het metier, gezeten in een volgwagen van de NOS in de Tour of in een te nauwe commentaarruimte aan de finish van een etappe, verhuisde hij naar een appartement in een nieuwe wijk in Maastricht. Niet ver van het Centraal Station.

'Hallo', klinkt het steevast door de intercom, ook als Jean op de hoogte is van mijn bezoek. 'Kom binnen!' Jean is gastvrij, waarbij de vraag hoort wat zijn gast wil drinken. In mijn geval is dat meestal kraanwater. In zijn woonkamer staat een pontificaal bureau. De aanblik verraadt zijn komaf. Ongestructureerd liggen als een krans om zijn computer kranten, tijdschriften, pennen en een verloren sigarendoosje. Jean is de krant, het tijdschrift, kortom de bringer van het nieuws. Asbakken verraden dat alles tot as zal wederkeren, zo ook zijn geliefde rookstaven. Samen met een glaasje mag Jean Nelissen ze graag verorberen. Melancholie hangt een beetje door de ruimte. Omdat de kunstenaar die hij was steeds minder prominent tussen de mensen aanwezig is en alleen nog in

archieven lijkt voort te leven.

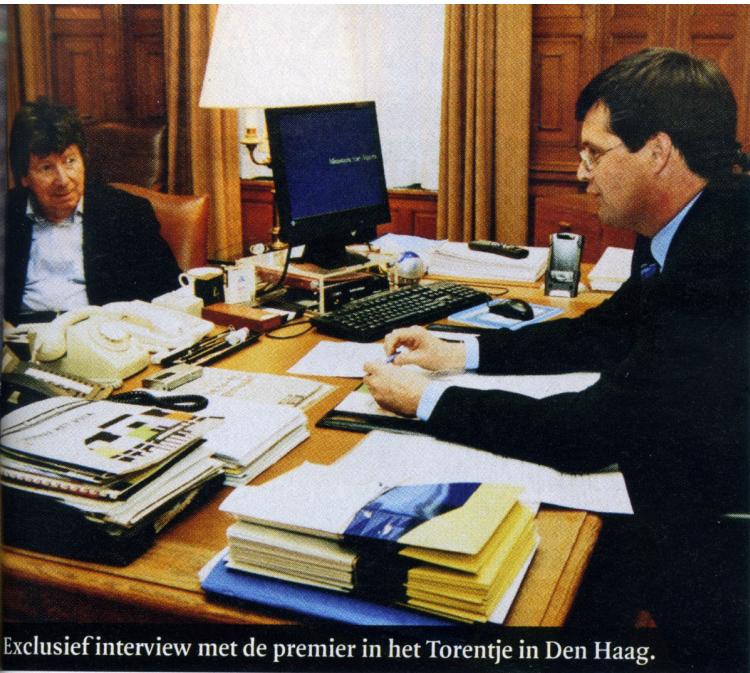
Als het weer slecht is, neemt Jean plaats in de zithoek. Het is nog nooit voorgekomen dat de televisie daar n et aanstond. Bij stralend weer verhuist de bewoner met zijn gast of gasten naar een klein, maar prettig buitenzitje dat verbonden is met zijn slaapkamer. In zijn slaapkamer staat op een nachtkastje een bak vogelzaad. Wie de gemeentetuin bij zijn appartement als gevleugelde vriend weet te vinden, wordt getraakteerd op een overheerlijke maaltijd. Bewegende wezens konden hem altijd al intrigeren, in zijn werkzame leven had hij oog voor de sportende medelander. Hier en nu en met uitzicht op een ruime gezamenlijke groenvoorziening is hij een soort luchtverkeersleider over een groep mussen, een enkele wilde duif en een zich er tussendoor bewegende merel. Jean beweert dat het steeds dezelfde vogels zijn die bij hem terugkomen. Daarom heeft hij ze ook een naam gegeven. De fictie laat hij bestaan. En zijn gast heeft er behoefte aan hem daarin niet tegen te spreken. Jean bestaat een beetje van fictie, een sportverslaggever met allure moet de fantasie prikkelen. Dat staat op een wat gespannen voet met een andere, krachtiger eigenschap van hem, die van het ordenen van feiten. De Neel, zoals hij door vakbroeders wordt genoemd,

Het trio Martijn Lindenberg, Mart Smeets en Jean Nelissen vormde 35 jaar de basis van de Tour-reportages.

staat er bekend om een lopende encyclopedie te zijn. Daarvan getuigde ook zijn commentaar voor NOS Studio Sport en zijn stukken in Dagblad de Limburger, waarvan hij chef-sport was. Zijn feitenkennis is legendarisch. Daarin laat hij zich makkelijk prikkelen: 'Jean, wie werd in 1972 derde in de eerste Alpenrit in de Tour?' De oud-wielverslaggever is niet eenkennig en toont die kennis op verzoek, zonder bravoure en stikzeker. Niet met ruimte voor tegengas. Verzet kan men zich ook beter besparen, meestal heeft Jean gelijk.

Zeker in deze van wielrennen zwangere Tour-periode blijkt de verslaggever Jean Nelissen nog lang niet te zijn vergeten. Is het vanuit de journalistiek verzoeken voor een interview met een journalist al een unicum (journalisten zeggen nu eenmaal niet te houden van zelfbestuiving van hun vak), Nelissen bereikten dezer dagen 33 verzoeken voor een vraaggesprek. Hij houdt

Exclusief interview met de premier in het Torentje in Den Haag.

bijna alle verzoeken af. 'Ik ben er niet in geïnteresseerd', luidt zijn stellige antwoord. Het zou hem lelijk hebben opgebroken als ook zijn gesprekspartners in het verleden eenzelfde houding zouden hebben gehad. Grappig, wat kunnen journalisten daarin behoorlijk inconsequent zijn.

Het motief dat vele lezers of toehoorders een landelijk werkend journalist als 'een beetje van hen' zien, spreekt Nelissen evenmin aan. Al compenseert hij die afstand tot zijn publiek ruimschoots op die steeds spaarzamere momenten dat hij zich in de openbare ruimte begeeft. Dan toont hij zich makkelijk toegankelijk. Vaak ook is die openbare ruimte voor hem een cafeetje of een restaurant. Rust daarop als een natuurlijk gegeven het je onderdompelen in de grootste gemene deler, stilletjes zittend aan zijn jonge klare, komen wildvreemde passanten hem een sigaartje aanreiken. Uit eigen waarneming kunnen wij vaststellen: Nelissen neemt ze graag in ontvangst.

Stelt de levensavond hem voor problemen? Die keren dat ik hem vroeg naar de afnemende vitaliteit, de wetenschap zijn langste tijd te hebben geleefd, werden vragen hierover door hem categorisch weggewuifd. 'Ik voel me goed, ik ben nergens bang voor, ook niet om dood te gaan; ik heb een mooi en bijzonder boeiend leven gehad...'. Statements die zo uit de welbespraakte mond van deze verslaggever rollen. Mist hij het vak? Menigmaal heb ik hem deze vraag gesteld. Consequent houdt hij vol van niet, al hou ik daaraan zelf een zekere twijfel, omdat ik mij zo slecht kan voorstellen dat je de drukte van het journalistieke bestaan zomaar kunt inleveren voor een leegte zonder rugnummers, kijkers en camera's. Jean beweert het te kunnen en geeft zijn vogeltjes opnieuw voor.

Nu 250 aflevering geleden, in 1984, zette Jean Nelissen met uitgever John Vranken de schouders onder Nummer 1, dat een bijlageblad werd van Dagblad De Limburger. Nelissen komt de eer toe de bedenker van Nummer 1 te zijn. In dat kader vroeg de uitgever aan ondergetekende om een stuk over Jean te schrijven. Een aanvraag om hem te interviewen heb ik niet gedaan, omdat ik wist dat het 'slachtoffer' zelf daar allerminst op zat te wachten. Wel maakte ik met hem deze deal: 'Ik laat je het stuk lezen en alleen als je ermee akkoord bent, plaats ik het.' Na lezing laat Jean weten: 'Het kan er mee door.'

..en hier 'n wandmeubel
voor uw muziekcollectie.

"Een compleet interieurplan op basis van uw
leefstijl? Onze ervaring biedt ons zicht op de
mogelijkheden, ook als u ze zelf nog niet ziet..."

[wordt vervolgd]

van LIJF

exclusieve interieurs

Aan de Fremme 30 / 32

6269 BE Margraten

Tel: 043 - 321 53 31

www.vanlijfinterieurs.com

LIFE is good
Service is excellent!